

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ

Ἐξωτερικοῦ

Ἑτησία δρ. 8.—
Ἑξάμηνος » 4,50
Τετμήνηνος » 2,50
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἑσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15.
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἑκαστον λστ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 24ος

Ἐν Ἀθήναις, 1 Ἀπριλίου 1917

Ἔτος 39ον.—Ἀριθ. 18

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)

— Ὁραῖα! ἐφώναξε ὁ Πέγκροφ. Καὶ θὰ συμπληρώσουμε τὴν εἰκόνα, ἂν ὀνομάσουμε Ἀκρωτήρι τῆς Σιαγόνος, τὰ δυὸ σαγόνια αὐτοῦ τοῦ στόματος.

— Μὰ εἶνε δυὸ ἀκρωτήρια, παρετήρησε ὁ ρεπόρτερ.

— Πολὺ καλά! τὸ ἕνα Βόρειο Ἀκρωτήρι τῆς Σιαγόνος καὶ τὸ ἄλλο Νότιο Ἀκρωτήρι τῆς Σιαγόνος.

— Τάχαψα! εἶπε ὁ ρεπόρτερ.

— Μένει νὰ βαπτισθῇ ἡ νοτιοανατολικὴ ἄκρη τοῦ νησιοῦ. Δηλαδή ἡ ἄκρη τοῦ ὄρμου τῆς Ἑνώσεως.

— Ἀητοῦ νύχι! ἐφώναξε ὁ Νάβ, ποῦ ἤθελε καὶ αὐτὸς νὰ γίνῃ νουνὸς ἐνὸς ἀκρωτηριοῦ.

— Εὖγε, Νάβ! εἶπε ὁ Χάρμπερτ. Βρῆκες τὸ καλλίτερο ὄνομα. Γιατί πραγματικῶς αὐτὸ τὸ ἀκρωτήρι εἶνε σὰν νύχι αἰετοῦ!

Ἔτσι ἐξακολούθησαν τὰ βαπτίσια. Τὸ ποταμάκι ποῦ ἐπότιζε μὲ τὸ γλυκὸ του νερὸ τοὺς ἀποίκους, τὼνόμασαν Εὐχαριστία, σὰ νᾶθελαν μ' αὐτὸ τὸνομα νὰ εὐχαριστήσουν τὴν Θεῖα Πρόνοια ποῦ τοὺς τὸ χάρισε. Τὸ νησάκι ἐκεῖνο, ὅπου πωροπάτησαν οἱ ναυαγοὶ τοῦ ἑρπύλλου, ἐβαπτίσθηκε Σωτηρία. Τὸ ὄροπέδιο τοῦ γρανίτινου τοίχου, ἐπάνω ἀπὸ τὰ Καμίνια, Τερψιθέα. Τὸ ἀδιαπέραστο δάσος, ποῦ ἐσκέπαζε τὴν χερσόνησο Σερ-

παντίνα, Φάρ-Ούέστ. Κ' ἐτελείωσε καὶ αὐτό.

Ὅσο γιὰ τὸν προσανατολισμὸ τῆς νήσου, ὁ μηχανικὸς τὸν προσδιώρισε κατὰ προσέγγισιν ἀπὸ τὸ ὕψος καὶ τὴ θέσιν τοῦ ἡλίου, καὶ τοποθέτησε στὴν ἀνατολὴ τὸν ὄρμον τῆς Ἑνώσεως καὶ ὅλο τὸ ὄροπέδιο τῆς Τερψιθέας. Ἀῦριο ὅμως θάπαιρνε τὴν ἀκριβῆ ὥρα τῆς ἀνατολῆς καὶ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου καὶ θὰ

προσδιώριζε τὰ κύρια σημεῖα καλλίτερα.

Οἱ ἄποικοι, μὴ ἔχοντες τί ἄλλο νὰ κάμουν, ἐτοιμάζοντο νὰ καταίδουν ἀπὸ τὸν Φραγκλῆνο γιὰ νὰ γυρίσουν στὰ Καμίνια, ὅταν ἀξαφνα ὁ Πέγκροφ ἐφώναξε:

— Πῶ, πῶ! τί ξεχασμένοι ποῦ εἴμαστε!

— Γιατί; ρώτησε ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ, ποῦ εἶχε κλείσῃ τὸ σημειωματάρι του καὶ ἐσηκώνετο γιὰ νὰ φύγῃ.

— Καὶ τὸ νησί μας; Ξεχάσαμε νὰ βαπτίσουμε τὸ νησί!

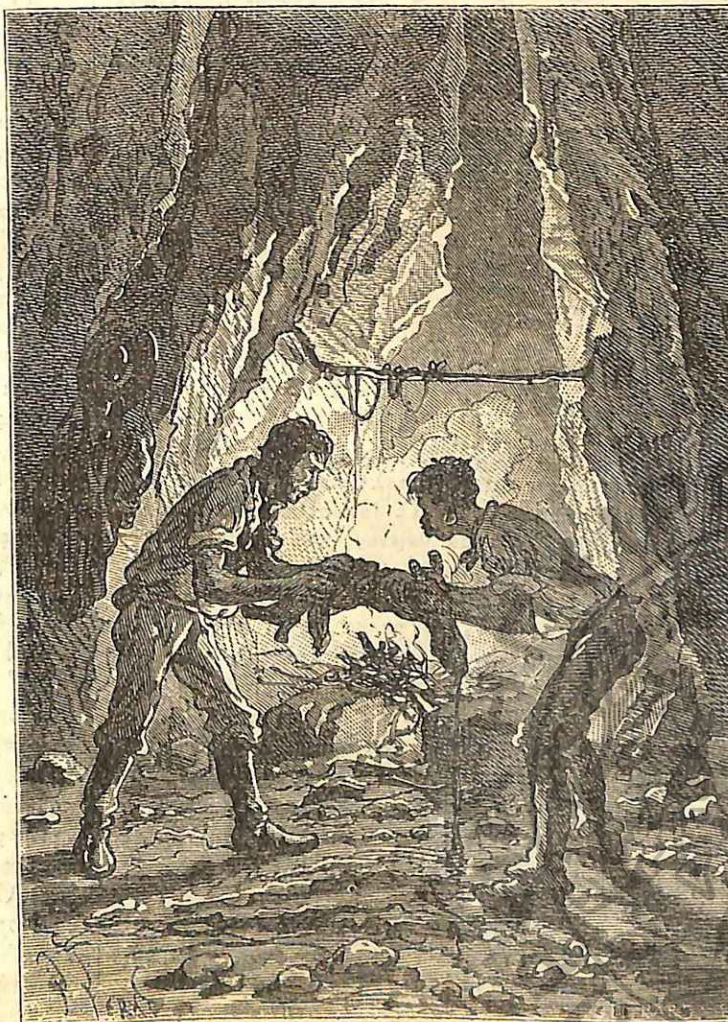
Ὁ Χάρμπερτ ἐπρότεινε τότε νὰ δώσουν στὴ νῆσο ὅλη τὸνομα τοῦ μηχανικοῦ καὶ οἱ σύντροφοί του τὸ παραδέχθηκαν προθυμότατα.

Ἀλλὰ ὁ Κύριος Σμιθ εἶπε:

— Ἄς τῆς δώσουμε καλλίτερα τὸνομα ἐνὸς μεγάλου πατριώτη, ἐκείνου ποῦ ἀγωνίζεται ἀκόμη γιὰ τὴν ἐνότητα τῆς Ἀμερικανικῆς Δημοκρατίας. Φίλοι μου, ἂς τὴν ὀνομάσουμε νῆσον Λίγχολν!

Τρία «Ζήτω!» ἀποκρίθηκαν ἐπὶ τὴν πρότασιν τοῦ μηχανικοῦ. Κ' ἐκεῖνο τὸ βράδυ, πρὶν πέσουν νὰ κοιμηθῶν, οἱ ἄποικοι μίλησαν γιὰ τὴν πατρίδα τους· εἶπαν γιὰ τὸν φοβερὸ πόλεμον ποῦ τὴν αἰματοκυλοῦσε καὶ ἐξέφρασαν τὴν πεποίθησίν τους ὅτι οἱ Νότιοι θὰ ἐνικῶντο, καὶ θὰ ἐθριάμβευαν οἱ Βόρειοι, ὁ πατριωτισμὸς καὶ ἡ δικαιοσύνη, χάρις στὸν Γκράντ καὶ στὸν Λίγχολν.

Αὐτὰ ἐγένοντο στῆς 30 Μαρτίου. Ἔστερ ἀπὸ 16 ἡμέρας, ὁ Ἀβραάμ Λίγχολν ἐδολοφονεῖτο στὴ Βασιγκτῶνα, ἀπὸ ἕνα φανατικόν.

«Ὁ Νάβ καὶ ὁ Πέγκροφ, ποῦ ἐτελοῦσαν χρῆμα μαγείρων...»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

Κανονίζονται τὰ ρολόγια. — "Ο Πέγκροφ εὐχαριστοῦμαι. — "Ενας ὑποπτος καπνός. — Τὸ Κόκκινο Ποτάμι. — Ζῶα καὶ φυτὰ τῆς νήσου Λίγκολν. — Οἱ φασιανοὶ τοῦ βοννοῦ. — Καγκαροῦ. — Ἡ λίμνη Γκράντ. — Ἐπιστορὴ στὰ Καμίνια.

"Ερρίκων ἕνα τελευταῖο βλέμμα ὁλόγυρα, ἔκαμαν καὶ τὸ γῦρο τοῦ κρατῆρος ἀπὸ τῆ στενῆς του ράχης καί, μετὰ μισή ὥρα, εἶχαν καταβῆ πάλι στὸ πρῶτο ὁροπέδιο, στὸ νυκτερινό τους καταυλισμό.

"Ο Πέγκροφ ἐσκέφθη, ὅτι ἦταν ὥρα νὰ προγευματίσουν καί, μ' αὐτὴ τὴν εὐκαιρίαν, ἔγεινε λόγος νὰ κανονισθοῦν τὰ ρολόγια τοῦ Κύρου Σμιθ καὶ τοῦ Σπίλεττ.

Τὸ ρολόγι τοῦ ρεπόρτερ τὸ εἶχαν σεβασθῇ τὰ θαλάσσια νερά, γιὰτὶ ὁ κάτοχός του ἐπρόφρασε νὰ τὸ πετάξῃ εἰς τὴν ἀμμουδιά, ἐκεῖ ποῦ δὲν ἔβρυναν τὰ κύματα. Ἦταν πολὺ καλὸ ρολόγι, τέλειο χρονόμετρο τῆς τσέπης, ποῦ ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ δὲν ξεγνοῦσε ποτὲ νὰ τὸ κουρδίξῃ καθεμέρα.

Τὸ ρολόγι ὁμῶς τοῦ μηχανικοῦ ἦταν σταματισμένο ἐξ αἰτίας τῶν περιπετειῶν του. Τὸ ἐκούρδισε λοιπὸν τώρα καί, συμπεραίνων κατὰ προσέγγισιν τὴν ὥρα ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ ἡλίου, τὸ ἔβαλε στῆς ἐννέα. "Ο ρεπόρτερ ἐτοιμάσθηκε νὰ τὸν μιμηθῇ, ἀλλὰ ὁ μηχανικός τοῦ ἐκράτησε τὸ χέρι καὶ τοῦ εἶπε:

— "Οχι, ἀγαπητέ μου Σπίλεττ, σταθῆτε. Ἔχετε ἀκόμη τὴν ὥρα τῆς Ρισμόνδης, δὲν εἶν' ἔτσι;

— Ναί.

— Ἐπομένως τὸ ρολόγι σας εἶνε κανονισμένο μὲ τὸν μεσημβρινὸ αὐτῆς τῆς πόλεως, ποῦ εἶνε περίπου ὁ μεσημβρινὸς τῆς Βασίγκτωνς" ἔτσι;

— Βεβαίως.

— Λοιπὸν, ἀρίστε το ἔτσι. Νὰ τὸ κουρδίξετε πάντα μὲ προσοχή, ἀλλὰ νὰ μὴ ἐγγίξετε τοὺς δείκτες. Μπορεῖ αὐτὸ νὰ μᾶς χρησιμεύσῃ.

«Σὲ τί ἄρά γε;» ἐσυλλογίσθη ὁ ναύτης.

"Εφαγὰν καὶ μὲ τόση ὁρεξί, ὥστε ἡ προμήθεια τοῦ κρέατος καὶ τῶν κουκουναριῶν ἐτελείωσε. Ἀλλὰ ὁ Πέγκροφ δὲν ἀνυσύχρησε. Θὰ τὴν ἀνανέωναν στὸ γυρισμό. "Ο Τόπ, ποῦ δὲν εἶχε χορτάσῃ καλὰ, θὰ εὕρισκε κυνῆγι μέσα στὸ δάσος. Ἐπειτα ὁ ναύτης ἐσκόπευε νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὸν μηχανικὸν νὰ τοῦ κατασκευάσῃ ἀπλούστατα πυρίτιδα καὶ ἕνα-δυὸ κυνηγετικὰ τουφέκια. Τὸ εἶχε γιὰ τὸ εὐκολώτερο πρᾶγμα τοῦ κόσμου.

Ἀπὸ τὸ ὁροπέδιο, ὁ Κύρος Σμιθ ἐπρότεινε τοὺς συντρόφους του νὰ πάρουν ἄλλο δρόμο γιὰ νὰ γυρίσουν στὰ Καμίνια. "Ἦθελε νὰ ἐπισκεφθῇ ἐκεῖνὴ τὴ λίμνη Γκράντ, ποῦ ἐπλυσίωνετο τόσο ὡμορφα ἀπὸ τῆς πρασινάδας τῆς.

"Ακολουθήσαν λοιπὸν τὴ ράχιν ἐνὸς ριζοβουνιοῦ, ἀπ' ὅπου πιθανῶς ἐπήγαξε τὸ κ ρ ή κ (ποταμάκι) ποῦ τὴν ἔτρεφε. Οἱ ἄποικοι ἄρχισαν κηρύλα νὰ μεταχειρίζονται τὰ κύρια ὀνόματα ποῦ εἶχαν διαλέξῃ, καὶ αὐτὸ εὐκόλυνε πολὺ τὴ συνεννόησιν των. "Ο Χάρμπερτ καὶ ὁ Πέγκροφ, — ὁ ἕνας παιδί, ὁ ἄλλος λιγάκι παρὶ διαρίζων, — ἦσαν κατενθουσιασμένοι.

— "Ε, Χάρμπερτ, καλὰ πᾶμε! τοῦ ἔλεγε ὁ ναύτης στὸ δρόμο. Ἀδύνατο τώρα πιά νὰ χαθοῦμε, γιὰτὶ εἴτε τὸ δρόμο τῆς λίμνης Γκράντ πάρουμε, εἴτε εὐθὰς σουσεττὴν Εὐχαριστίαν ἀπὸ τὸ δάσος τοῦ Φάρ - Οὐέστ, πάντα θὰ καταλήξωμε εἰς τὸ ὁροπέδιο τῆς Τερψιθέας καὶ ἀπὸ ἐκεῖ εἰς τὸν ὄρμον τῆς Ἐνώσεως!

Εἶχαν συμφωνήσῃ νὰ μὴν πηγαίνουν ὅλοι μαζί, ἐν σῶματι, ἀλλὰ καὶ νὰ μὴ μακραίνουν πολὺ ὁ ἕνας ἀπ' τὸν ἄλλο. Ἐπιφοβὰ ζῶα θὰ κατοικοῦσαν βέβαια στὰ πυκνὰ ἐκεῖνα δάση τοῦ νησιοῦ καὶ οἱ ἄποικοι ἔπρεπε νάχουν τὸ νοῦ τους. Συνήθως ὁ Πέγκροφ ἐπήγαγε μπροστά, ἀκολουθῶν τὸν Τόπ (*) ποῦ ἔφαχνε παντοῦ καὶ ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν Χάρμπερτ καὶ τὸν Νάβ. "Ο Κύρος Σμιθ καὶ ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ ἔκαναν χωριστὴ παρέα, ὁ ἕνας ἐτοιμος νὰ γράφῃ στὸ σημειωματάρι τοῦ ὅτι συνέβαινε, ὁ ἄλλος σιωπηλός, τὴν περισσότερην ὥρα, καὶ μὴ βγαίνων ἀπὸ τὸν δρόμο του, παρά γιὰ νὰ σηκώσῃ πότε τοῦτο, πότ' ἐκεῖνο, ὀρυκτὲς ἢ φυτικὰ οὐσίαι, ποῦ τῆς ἔβλεπε εἰς τὴν τσέπην του χωρὶς νὰ λέγῃ τίποτα.

— Τί διάβολο μαζεύει ἔτσι; μουρμούριζε ὁ Πέγκροφ. Ἐγὼ ὅσο κυττάζω, δὲν βλέπω τίποτα ποῦ νὰ εἴξῃ τὸν κόπο γιὰ νὰ σκύψῃ κανεὶς.

Στῆς δέκα, ὁ μικρὸς ὄμιλος κατέβαινε καὶ τῆς τελευταίας πλαγίης τοῦ Φραγκλίνου. Τὸ ἔδαφος δὲν παρουσίαζε ἀκόμη παρὰ θάμνους καὶ δένδρα λιγοστά. Κιτρινωπὸ, καμμένο, ἐσηχμαίνετο μὴν πεδιάδα ἐνὸς μιλλίου ὡς τὰ σύνορα τοῦ δάσους. Μεγάλοι ὄγκοι τῆς ἡφαιστειακῆς ἐκείνης μαυρόπετρας, ποῦ γιὰ νὰ κρυώσῃ καὶ νὰ στερεοποιηθῇ ἔχρειασθησαν — κατὰ τὰ πειράματα τοῦ Μπίσοφ — πενήντα ἑκατομμύρια χρόνια, ἐσκέπαζαν τὴν πεδιάδα αὐτή, πολὺ ἀνώμαλη σὲ κάποια σημεῖα. Δὲν ὑπῆρχε ὁμῶς οὔτε ἴχνος λάβας, γιὰτὶ ἡ λάβας ἐχύνοντο προπάντων ἀπὸ τῆς βορεινῆς πλαγίης.

"Ο Κύρος Σμιθ ἐλογάριαζε ὅτι θὰ ἔφθαναν χωρὶς ἐμπόδιο στὸ κ ρ ή κ, ποῦ, κατὰ τὴ γνώμη του, θὰ ἔρρεε κάτω ἀπὸ τὰ δένδρα, ὅταν εἶδεν ἔξωφρα τὸν Χάρμπερτ νὰ ἐπιστρέφῃ βιαστικά, ἐνῶ ὁ Νάβ καὶ ὁ Πέγκροφ ἐκρύπτοντο πίσω ἀπὸ τοὺς βράχους.

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 133.

— Τί τρέχει, μικρέ; ρώτησε ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ.

— Καπνὸς! ἀποκρίθηκε τὸ παιδί. Εἶδαμε καπνὸ, νάνεβαίνῃ ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς βράχους, καμμιὰ ἑκατοστὴ βήματα ἀπὸ μᾶς.

— "Ἀνθρωποὶ ἐδῶ - πέρα; ἐρώναξε ὁ ρεπόρτερ.

— Νὰ μὴ φανοῦμε πρὶν μάθωμε μὲ ποιους ἔχομε νὰ κάμωμε! εἶπε ὁ Κύρος Σμιθ. Μᾶλλον φοβοῦμαι τοὺς ἰθαγενεῖς, ἂν ὑπάρχουν ἐς αὐτὸ τὸ νησί, παρὰ τοὺς ἐπιθυμῶ. Ποῦ εἶνε ὁ Τόπ;

— Μπροστά.

— Καὶ δὲν γαυγίζει;

— "Οχι.

— Περίεργο.

Σὲ λίγες στιγμῆς, ὁ μηχανικός, ὁ ρεπόρτερ καὶ ὁ Χάρμπερτ ἐνώθησαν μὲ τοὺς ἄλλους καὶ κρύβθησαν, ὅπως αὐτοί, πίσω ἀπὸ τοὺς ὄγκους τῆς μαυρόπετρας.

Ἀπὸ ἐκεῖ, εἶδαν πολὺ καθαρὰ ἕνα καπνὸ, ποῦ ἀνέβαινε στὸν ἀέρα στριφογυρίζων, μ' ἕνα παραξένο χρῶμα, κιτρινωπὸ.

"Ο Τόπ, ποῦ τὸν ἐκάλεσε ἕνα ἑλαφρὸ σφύριγμα τοῦ κυρίου του, ἀμέσως γύρισε πίσω. Τότε ὁ Κύρος Σμιθ ἐνευσσε τοὺς συντρόφους του νὰ τὸν περιμένουν καὶ ἐπροχώρησε συρόμενος ἀνάμεσα εἰς τοὺς βράχους.

"Ἀκίνητοι οἱ ἄλλοι, ἐπερίμεναν μὲ κάποια ἀγωνία τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς ἐξερευνήσεως, ὅταν ὁ Κύρος Σμιθ τοὺς ἐρώναξε. Ἐτρεξαν ὅλοι κοντὰ του καὶ πρῶτα - πρῶτα αἰσθάνθησαν μὴ ἀσχημὴ μυρωδιά, ποῦ εἶχε ποτίσῃ τὸν ἀέρα. Ἡ γνώριμη αὐτὴ μυρωδιὰ ἐφθασε γιὰ νὰ ἐννοήσῃ ὁ μηχανικός τί ἦταν ὁ καπνὸς ἐκεῖνος ποῦ εἶχε ἀρχὴ τὴν εἶχε φοβίσῃ.

— Εἶνε μὴ φωτιά, εἶπε, ἡ μᾶλλον ἕνας καπνός, ποῦ τὰ ἔξωδά του τὰ κάνει ἡ φύσις. Προέρχεται ἀπὸ πηγὴ θεῖου, ὅπου θὰ γιαιτρεῖται ἀσφαλῶς τοὺς φρυγγίτες μας!

— Τί χρῆμα νὰ μὴν εἶμαι συναχωμένος! ἐρώναξε ὁ Πέγκροφ.

Κι οἱ ἄποικοι ἐβάδισαν πρὸς τὸ μέρος, ὅπου ἔβγαίνει ὁ καπνός. Ἐκεῖ βρῆκαν πραγματικῶς μὴν θειοῦχο πηγὴ, ποῦ ἔρρεε ἀνάμεσα εἰς τοὺς βράχους καὶ ποῦ ἐτάρθονα νερά τῆς ἔβγαζαν μὴν δυωατὴ μυρωδιὰ ὑδροθεικοῦ ὀξέος, ἀφ' οὗ ἀπορροφούσαν τὸ ὀξυγόνο τῆς ἀτμοσφαιρας. "Ο Κύρος Σμιθ, βυθίσας τὸ χέρι του, βρῆκε ὅτι τὸ νερὸ τῆς πηγῆς ἦταν λιπαρὸ στὴν ἀφή καί, δοκιμάσας, εἶδε ὅτι στὴ γεῦσιν ἦταν ὑπόλυτο. "Ὅσο γιὰ τὴν θερμοκρασίαν του, τὴν ἐλογάριασε ὡς ἐνενηνταπέντε βαθμοὺς Φαρενχάιτ ἢ τριανταπέντε Κελσίου ἐπάνω ἀπὸ τὸ μηρόν.

— Καὶ ποῦ βασίζετε αὐτὸ τὸν ὑπολό-

γισμό σας; τὸν ρώτησε ὁ Χάρμπερτ. — Ἀπλούστατα, παιδί μου! ἐτανέδουσα τὸ χέρι μου στὸ νερὸ, δὲν αἰσθάνθηκα οὔτε ζέστη οὔτε κρύο. Ἔγινε λοιπὸν τὴν ἴδιαν θερμοκρασίαν τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, ποῦ εἶνε ἐπάνω - κάτω τριανταπέντε βαθμοί.

Ἀπὸ τὴν πηγὴν, ποῦ δὲν ἐπρόκειτο πρὸς τὸ παρὸν νὰ χρησιμοποιηθῇ, οἱ ἄποικοι ἐπροχώρησαν πρὸς τὰ σύνορα τοῦ δάσους, ποῦ ἀπεῖχον μερικὲς ἑκατοντάδες βημάτων. Κ' ἐκεῖ, ὅπως εἶχαν μαντεύσῃ, βρῆκαν τὸ ποταμάκι, ποῦ κυλοῦσε τὰ διαυγῆ νερά του ἀνάμεσα εἰς ψηλὰς ὄχθας ἀπὸ κοκκινόχωμα. Τὸ χρῶμα τοῦ αὐτοῦ μαρτυροῦσε τὴν παρουσίαν ἔξειδίου τοῦ σιδήρου.

(Ἐπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΙΡΗΝΗ ΥΜΝΙΝ!

Ἀγαπητοί μου,

ΨΑΛΤΗΣ τῆς ἐνορίας μας μᾶς ἔλεγε χθές: — «Μοῦ φαίνεται ὅτι ἡ γλῶσσα τοῦ παπᾶ, ποῦ θὰ διαβάσῃ τὴν εὐχὴ τοῦ Χριστοστόμου, τὸν θαυμάσιον, τὸν πανεύχλωτον ἐκεῖνον πανηγυρικό, στὴ λειτουργίαν τοῦ Πάσχα, θὰ τραυλίξῃ λιγάκι, ὅταν θὰ προσφέρῃ τὰ λόγια: «Νηστεύσαντες καὶ μὴ νηστεύσαντες, εὐφρανθήτε σήμερον. Ἡ τράπεζα γέμει, τρυφήσατε πάντες. "Ο μίσχος πολὺς, μηδεὶς ἐξέλθῃ πεινῶν!» Γιὰτὶ θὰ συλλογισθῇ, ὅτι λένε πράγματα ποῦ δὲν ἐφαρμόζονται... ῥέτος. Πῶς θὰ γέμῃ ἡ τράπεζα καὶ αὐτὴ τὴν ἔλλειψιν τῶν κυριωτέρων τροφίμων, καὶ πῶς θὰ εἶνε πολλοὶ οἱ ὀδοῦχοι; καὶ ποῦ εἶνε αὐτοὶ οἱ μὴ νηστεύσαντες τὴν Σαρακοστήν, ἀρῶν ὅλοι ἐνήστευσαν καταναγκαστικά, καὶ ἐπεινῶσαν μάλιστα, καὶ πολλοὶ ἀπέθαναν ἐξ αἰτίας τοῦ πολέμου καὶ τοῦ ἀποκλεισμοῦ... Ἀλλ' ἔλεος! Καὶ τὸ χειρότερον εἶνε, ὅτι ἡ ἴδια νηστεία θὰ ἐξακολούθησιν καὶ μετὰ τὸ Πάσχα. Γιὰτὶ καὶ ὁ ἀποκλεισμός νὰ σηκωθῇ, ὑπάρχουν ἄλλα ἐμπόδια γιὰ τὸν «ἐπισιτισμὸν τῆς χώρας»: ὁ γενικὸς ὑποβρύχιος ἀποκλεισμός, ἡ ἀνάμιξις στὸν παγκόσμιον πόλεμον καὶ τῆς Ἀμερικῆς, ποῦ ἴσως θὰ παύσῃ νὰ βγάλῃ σιτηρά, ἡ ἔλ-

λειψὶς ἀκόμη τῶν τροφίμων, ποῦ παρατηρεῖται ἐς ὅλον τὸν κόσμον καὶ ποῦ ὕψωτε τῆς τιμῆς τους, ὥστε νὰ εἶνε ἀπρόσιτα εἰς τοὺς πτωχοὺς. Μὴ νομίζετε ὅτι ὑποφέρομαι μόνον ἐρεῖς ἐδῶ. Παντοῦ τὰ ἴδια, καὶ σὲ πολλὰ μέρη χειρότερα. Ἀρῶν καὶ αὐτὴ ἡ Ἑλβετία, ἡ οὐδετέρα, ἡ κοσμογάπητη, ποῦ ὅλοι οἱ ἐμπόλεμοι κυττάζουν πιά πῶς νὰ τῆς διατηροῦν ἀνοιχτὴς τῆς συγκοινωνίας, ἀναγκάζεται τώρα νὰ διώγῃ τοὺς ξένους τῆς, γιὰτὶ δὲν ἔχει νὰ τοὺς τρέφῃ, φαντασθῇ τί γίνεται ἄλλοι! ἴσως ἡ Ἱερὰ Σύνοδος, ποῦ μὲ μὴν ἐγκύκλιον κατήργησε τὴν φετεινὴν Σαρακοστήν, θάναγκασθῇ νὰ βγάλῃ καὶ ἄλλη, γιὰ νὰ καταργήσῃ... τὴν Πατριαρχίαν. Ἀρῶν δὲν ὑπάρχει πιά ἐκκλησιὰ φαγιῶν καὶ ἀρῶν, γιὰ νὰ χορταίνῃ κανεὶς, πρέπει νὰ τρώγῃ ὅτι βρίσκει, ἡ λέξις Σαρακοστή καὶ Πατριαρχία ἔχασαν πιά τὴν σημασίαν τους. Μὴ λέξις μόνον τῆς διατηρεῖ ἀκόμη ἐς ὅλην τὴν ἐντασί καὶ ἐς ὅλην τὴν φρίκην: ἡ λέξις Νηστεία...

Καὶ νὰ συλλογίζεται κανεὶς, ὅτι ὁ καλὸς Θεὸς ἐξακολουθεῖ, ὅπως πάντα, νὰ ναυαγίῃ τὸν ἡλίον του ἐπὶ πονηροὺς καὶ ἀγαθοὺς, νὰ βρέχῃ ἐπὶ δικαίους καὶ ἀδίκους καὶ νὰ κἀνῃ αὐτὴ τὴν Σφαῖραν νὰ γυρίσῃ τὴν τροχίαν τῆς, γιὰ νὰ ἐπανέρχωνται, ὅπως πάντα, ἡ ἐποχὴ τῆς σπορᾶς, τῆς ἀνθίσεως, τοῦ θερισμοῦ, τοῦ τρύγου, ἡ μεγάλης γιορτῆς τῆς Φύσεως καὶ ἡ μεγάλης γιορτῆς τῆς Θρησκείας, ἀπὸ τὰ Χριστούγεννα ὡς τὸ Πάσχα, γιὰ νὰ θυμίζουν τοὺς ἀνθρώπους τῆς ἔξαπατῆς ἐντολῆς τῆς Ἀγάπης καὶ τῆς Εἰρήνης! Τρία χρόνια, τρία χρόνια, στὴ σειρά, γιορτάζει ἡ πολιτισμένη Ἀνθρωπότης ματωμένα Χριστούγεννα καὶ ματωμένο Πάσχα!

Δὲν εἶνε θαῦμα πῶς δὲν ἐδαρῆθησαν πιά οἱ λαοὶ αὐτοὶ τὸ ἀπέραντο, τὸ ἀτέλειωτο σφαγεῖο καὶ δὲν σηκώθηκαν ἀκόμη νὰ βροντοφωνήσουν ἐπὶ τοὺς πολέμοχαρεῖς ὀδηγούς των τὸ εἰρηνοφόρον «ἀρκεῖ!»; Κ' ἄλλη φορὰ, οἱ πόλεμοι βαρύνονται χρόνια καὶ χρόνια. Ἀλλὰ τὸν καιρὸ ἐκεῖνο οἱ ἄνθρωποι δὲν ἦσαν τόσο πολιτισμένοι. Δὲν εἶχαν τὰ σημερινὰ Ἰδανικά, τὰνθρωπιστικά, τὰ χριστιανικά Ἰδανικά τῆς Ἰσότητος, τῆς Ἀδελφότητος, τῆς παγκοσμίου Ἐνώσεως, τῆς σταθερῆς Εἰρήνης, καὶ προπάντων δὲν εἶχαν τὰ σημερινὰ μέσα τῆς καταστροφῆς. Οὔτε ὑποβρύχια, οὔτε ἀεροπλάνα, οὔτε θωρακισμένα αὐτοκίνητα, οὔτε κανόνια τῶν 42. Καὶ οἱ πόλεμοι μπορούσαν νὰ βαστοῦν καὶ ἑπτὰ, καὶ δέκα, καὶ τριάντα, καὶ ἑκατὸ χρόνια, ὅπως ἔφερε ἀπὸ τὴν Ἱστορίαν. Ἀλλὰ τώρα εἶνε ἄλλο. Σὲ τρία μόνον χρόνια, ὁ σημερινὸς παγκόσμιος πόλεμος ἐπροξένησε τόσας καταστροφὰς καὶ εἶχε τόσα θύματα, ὅσες δὲν

ἐπροξένησαν καὶ ὅσα δὲν εἶχαν ὅλοι μαζί οἱ ἄλλοι εὐρωπαϊκοὶ πόλεμοι τῶν νεωτέρων χρόνων, ἀπὸ τὴν Ἀλώσει τῆς Κωνσταντινουπόλεως! Γι' αὐτὸ εἶνε θαῦμα πῶς δὲν βρῆθηκε ἡ ἀνθρωπότης αὐτὴ τῇ φρικῶδῃ κατάστασι.

Ἀλλὰ ἐδιάβασα πρὸς ὀλίγον, ὅτι καὶ νουόργιες εἴμεν περὶ εἰρήνης τρέχουν στὸν κόσμον. Ἀς ἐλπίσωμε, ὅτι αὐτὴ τῇ φορὰ, ἂν κάμῃ πάλι κανένα κίνημα ἡ Γερμανία, — γιὰτὶ αὐτὸ λέγουν, — καὶ ἄλλα Κράτη θάναποκριθοῦν. Καὶ ὅτι θὰ γίνῃ ἐπιτέλους ἡ ἀνακωχὴ ποῦ θὰ φέρῃ τὴν εἰρήνην, καὶ ἡ ἀνθρωπότης, ἐλευθερωμένη ἀπὸ τὸν ἐφιάλτη, θὰ πάρῃ ἕνα βαθύτατον ἀνασασμό... Εἶνε ἡ μόνον προτευχὴ, ἡ μόνον ἱκεσία ποῦ πρέπει νὰ κάμωμε ἀπόψε ἐς ἑκείνον ποῦ ἐτάφη καὶ ἀναστήθῃ, γιὰ νὰ δώσῃ εἰς τοὺς Μαθητάς του, τὴν ἴδιαν ἡμέραν τῆς Ἀναστάσεως, τὸ μεγάλο του, τὸ θεῖο του παράγγελμα: Εἰρήνη ὑμῖν! Ἀς μᾶς στείλῃ λοιπὸν τὴν εἰρήνην Του, ἥς φωτίσῃ τοὺς ἰσχυροὺς τῆς γῆς νὰ βάλουν πλέον «τὴν μάχαιραν εἰς τὴν θήκην». Εἶνε καιρὸς νὰ ξαναρχίσῃ ἡ ἡσυχία, ἡ ὥρα, ἡ εὐτυχισμένη ζωὴ καὶ νὰ συνεχισθῇ τὸ μεγάλο ἔργον τοῦ πολιτισμοῦ, ποῦ τὸ ἐκοψὲ ἡ τρέλλα, ἡ παραφροσύνη αὐτὴ τοῦ πολέμου. Εἰρήνη ὑμῖν!

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΑ

LX

Ἡ θύελλα τὸ ξαυμάτωσε, τὸ πῶτισε ἡ ἀθύρνα. Τὸ ἄσπρο κοράβι, ἕνα γιὰλὸ ὡς νὰ τοῦ δεῖξῃ ἡ Μοῖρα, Βουβὴ μὴ νεκροθάλασσα, ποῦ ἡ μοῖρα τὴν θάβει, μὴ ἐκεῖ μονάχα εἶνε γραφτὸ ν' ἀράξῃ τὸ κοράβι...

LXI

Ἀφροναῖ ἡ νεοσυρμὴ ἐπὶ ἀκράτητό της διάβα. μένει ὀρθοῖ ἀκόμη ἕνα κλωνί, — καὶ ἐκεῖ κρατιέται σκιάβα μὴ πεταλούδα ὀλόγυρα, βράζει, βροντᾷ ἡ πλημμύρα — ἡ πεταλούδα ἡ Ἑλπίδα μας καὶ τὸ ποτάμι ἡ Μοῖρα...

LXII

Χθὲς τ' ὀρθοῖ κῆμα ἐφρούμαζε ἐπὶ τὸν νεῦρον ἀκροβραχίαν. Τώρα, χουσὰ ἀστροφροκοποῦν καὶ ἀσάλευτα τὰ στάχνα... Τώρα ἀγκυλιάζει τὸν ἀφρό γλῆκα τ' ἀκροθαλάσσιον αὐτοῖον ἡ φουρτοῦνα θὰ βροντᾷ καὶ θὰ τ' ἀφροσκιεπᾷ...

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

Η ΒΕΝΤΕΤΤΑ

[Μυθιστόρημα υπό Α. FERGUSON]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'. (Συνέχεια)

Δεξιά μου, από τ'άλλο μέρος της θάλασσας, σε απόστασι δώδεκα μιλίων, στην αντικρουή στεριά, ήταν τὸ σπίτι τῶν γονέων τοῦ Καρόλου Δάβσων. Ἀπὸ ἐκεῖ ἔπρεπε νὰ ζητήσω βοήθεια.

Ἐκύτταξα σὲ τί θέσι εὐρίσκετο ὁ ἥλιος καὶ εἶδα, ὅτι ἡ θέσις τοῦ ἔταν εὐνοϊκή. Ὁ Κάρολος, αὐτὴ τὴν ὥρα, θὰ ἐκάθητο στὴ σκοπία τοῦ. Γιατὶ πρὸ δεκαοκτῶ μηνῶν, ὁ φίλος μου κ' ἐγὼ εἴχαμε συμφωνήσῃ μεταξύ μας ἕνα εἶδος τηλεγραφικῆς συνεννοήσεως μετὰ τὴ βοήθεια ἡλιακῶν λάμπων. Ἰδρύσαμε δηλαδὴ ἕνα ὀπτικὸν τηλεγράφο καὶ καταστρώσαμε ἀλφάβητο καὶ λεξικὸ πρὸς χρῆσιν μας. Πρέπει νὰ ὁμολογήσω, ὅτι δανεισθήκαμε πολ-
λά ἀπὸ τὸν τηλεγραφικὸν κώδικα τοῦ Μόρε. Ὁ Κάρολος εἶχε ἕνα ἐξάδελφο στὸ Τηλεγραφικὸν τοῦ Νόρθπορτ καὶ αὐτὸς μᾶς ἔδωκε πολὺτιμες ἐδηγίες. Τὸ παιχιδί μᾶς εἶχε ἐνθουσίαση. Καὶ καθημερινῶς ἐφευρίσκαμε καινούργιες τελειοποιήσεις τοῦ συστήματός μας.

Στὸ διάστημα τῶν διακοπῶν, δὺς φορές τὴν ἡμέρα, τακτικά, συνεννοούμεθα μετὰ τὰ φωτεινὰ σήματα. Τὸ πρωῒ, ὅταν εὐνοῦσε ὁ ἥλιος, ἐπήγαινα στοὺς βράχους τῆς ἀκρογιαλίας κ' ἐστελνα ἕνα τηλεγράφημα στὸν Κάρολο. Ἐκεῖνος πάλι, τὰ πόγευμα, ἀνέβαινε 'ς ἕνα μικρὸ ὕψωμα, πίσω ἀπὸ τὸ πατρικὸ τοῦ σπίτι, καὶ μοῦ ἔστελνε τὴν ἀπάντησι.

Αὐτὸ τὸ καθημερινὸ μεταχειρίσματος τῶν σημάτων μᾶς εἶχε δώσῃ μεγάλη ἐξασκήσι κ' ἐκαμαρῶναμε πιά γιὰ τὴν ἐφεύρεσί μας, ὁ Κάρολος κ' ἐγὼ, σὰ νὰ εἴχαμε ἀνακαλύψῃ αὐτὸν τὸν ἥλιο ἢ ἐπινοήσῃ τὸν καθρέπτη. Ἡ περηφάνεια μας μεγάλωσε ἀκόμη, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποῦ ὁ πατέρας μου μᾶς εἶπε, ὅτι αὐτὸ τὸ σύστημα τῆς συνεννοήσεως μπορούσε, σὲ καμμιά περίστασι, νὰ χρησιμεύσῃ.

Καὶ νὰ ποῦ ἤλθε σήμερα ἡ περίστασι, γιὰ νὰ ποδείξωμε ὅτι τὸ παιδικὸ μας παιχιδί εἶχε ἀξία καὶ χρησιμότητα. Ἐστῆσα γρήγορα-γρήγορα τὸ μικρὸ κοντάρι, ποῦ τὸ εἶχα φυλαγμένον στὴ σπηλιά, ἐκρέμασα τὸν καθρέπτη καὶ με-

τὸν κώδικα τῶν σημάτων στὸ χέρι, ἀρχίσαν νὰ τηλεγραφῶ.

Στὴν ἀρχή, δὺς ἀστραπὲς ἀλλεπαλληλῆς ἐστήμειναν: «Ἐπεῖγον! ἐπεῖγον!»

Κ' ἐξακολούθησα, προσέχων νὰ χωρίζω καλὰ τῆς λέξεϊς μου, γιὰ νὰ μὴ γίνῃ κανένα λάθος, καμμιά παρενόησι.

«Ὁ Φραντζέσκος κ' ἐγὼ σὲ κίνδυνον μεγάλο. Μπαρμπούτζηδες ἐδῶ. Πατέρας λείπει. Στείλατε ἀμέσως βοήθεια.»

Ὁ Κάρολος ἤξερε καλὰ ὅλη τὴν ἱστορίαν τῶν Μπαρμπούτζηδων καὶ δὲν θὰ ἐδυσκολεύετο βέβαια νὰ καταλάβῃ τί ἔτρεχε, ἀπὸ τὰ λίγα αὐτὰ λόγια. Γιὰ νὰ εἶμαι ὁμως ἀκόμη πιὸ βέβαιος, ὅτι θὰ καταλάβαινε, τοῦ τὰ ἐπανέλαβα κάμποσες φορές.

Δὲν εἶχα τρόπο γιὰ νὰ μάθω θετικὰ ἂν ὁ Κάρολος ἦταν τῶρα στὴ θέσι τοῦ κ' ἐδέχετο τὸ τηλεγράφημά μου. Δὲν

εἶχα ὁμως καμμιά ἀμφιβολία. Γιατὶ τὰχα ὁ φίλος μου θὰ ἔλειπε σήμερα; Καμμιά ἡμέρα δὲν εἶχε λείψῃ.

Ἡ βοήθεια ποῦ ἐζήτησα, θὰ μᾶς ἤρχετο.

Μετὰ κιάλια στὸ χέρι, κάθησα στὸ βράχο κ' ἐξερεύνησα τὸν ὁρίζοντα, γιὰ νὰ ἰδῶ ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ τὸ σωτήριον πλοῖο. Ἡ-ξερα, ὅτι δὲν ἐχρειάζετο πολὺ ὥς πού νὰ βρῇ ὁ Κάρολος τὸν πατέρα τοῦ, νὰ τοῦ δώσῃ τὴν εἶδησι καὶ νὰ συνεννοηθοῦν οἱ δύο τοὺς μετὰ κανένα ἄλλον, γιὰ τὴ βοήθειαν. Ὀλίγη ὥρα ἀκόμη, ἔλεγα, καὶ τὸ πλοῖο θάκανε πανιά.

«Τί ἥσυχη ποῦ ἦταν ἡ σπηλιά μου!...»
(Σελ. 144, στ. γ')

Ἀλλά, ταραγμένους καθὼς ἤμουν, δὲν μπορούσα νὰ χω ὑπομονὴ καὶ μοῦ ἐφαίνετο ὅτι ὁ καιρὸς ἀργοποροῦσε φοβερὰ... Ὅπως δὴποτε περίμενα, Κ' ἐξήφονα εἶδα κατὰ τί ποῦ μ' ἐνδιέφερε πολὺ: Ἡ θαλαμηγὸς ποῦ εἶχαν κλέψῃ οἱ Μπαρμπούτζηδες, ἦταν ἀγκυροβολημένη στὴν εἴσοδο τοῦ ὅρμου. Τὴν ἐγνώρισα εὐθὺς: ἦταν ἡ «Πριγκίπισσα Ἰόνα» τοῦ κ. Μπλουντελλ, ἐνὸς ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους φίλους τοῦ πατέρα μου.

Μ' ἕνα συμπάρο λοιπὸν δὺς τρυγόνια: «Ἄν ἡ βοήθεια μᾶς ἤρχετο ἐγκαίρως, καὶ τοὺς Μπαρμπούτζηδες θὰ πιάναμε, καὶ στὸν κ. Μπλουντελλ θὰ ἐδίναμε τὸ κλεμμένο τοῦ πλοῖο.

Ἐπιτέλους! Ἡ καρδιά μου ἐσκίρτησε ἀπὸ χαρὰ. Ἐκεῖ - κάτω, μακριὰ ἀ-

κόμη, εἶδα μετὰ τὰ γυαλιὰ ἕνα σημάδι μικρὸ, ποῦ μεγάλωνε ὀλοένα. Ἦταν τὸ πλοῖο, ποῦ ἤρχετο νὰ μᾶς σώσῃ!

Γι' αὐτὸ δὲν εἶχα καμμιά ἀμφιβολία.

Κ' ἐπερίμενα...

Τί ἥσυχη ποῦ ἦταν ἡ σπηλιά μου! Κάπου - κάπου περνοῦσε κανένας γλάρος κ' ἄρτιζε μιὰ κραυγὴ. Κάτω ἀπὸ τὰ πόδια μου, πολὺ κάτω, βαθεία, ἡ θάλασσα τραγουδοῦσε χαϊδεύοντας τοὺς βράχους. Ἀλλὰ κάπου-κάπου καὶ μιὰ ἀσχημη κραυγὴ ἐτάραττε τὴ μεγάλη ἥσυχία: ἦταν οἱ Μπαρμπούτζηδες, ποῦ ἐκραζῶν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Κι' ὁ κακόμοιρος ὁ Φραντζέσκος θὰ τοὺς ἄκουγε βέβαια ἀπὸ τὸν κρυψώνα τοῦ. Ἦταν στιγμῆς, ποῦ μοῦ ἐφαίνετο, ὅτι ἡ φωνὴς των ἐδραῖναν ἀπ' αὐτὴ τὴ χαράδρα τοῦ Κρυφὸδενδρου.

Τί ἀγωνίες θὰ ἐδοκίμαζε τῶρα τὸ δυστυχισμένο παιδί! Καὶ πῶς ἤθελα νὰ μπορούσα νὰ τὸν ἤσυχάσω. νὰ τοῦ πῶ ὅτι ἡ βοήθεια ἔρχεται!..

(Ἐπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Τ' ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

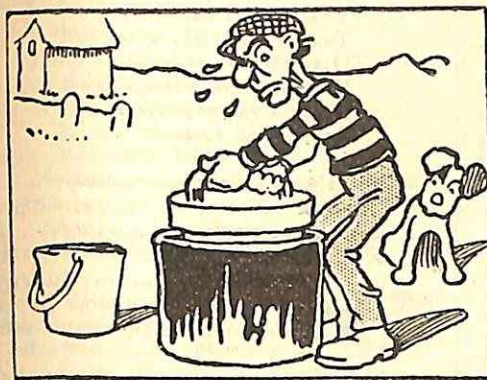
Γ'.—ΑΝΔΡΕΑΣ ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΣ

[Διάλεξι τοῦ κ. Ἰωάννου Ζερβοῦ]

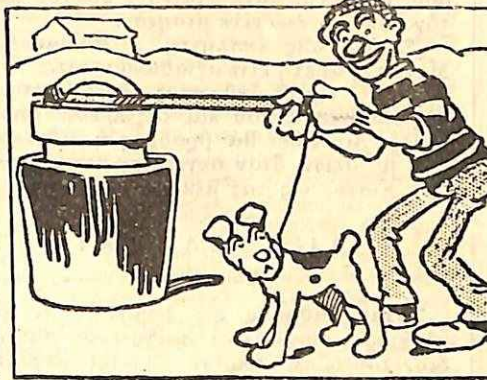
Ὁ Ἀνδρέας Τυπάλδος Λασκαράτος ἐγεννήθη εἰς τὸ Ληζοῦρι τὸ 1811, ἀπὸ ἀρχοντικὴν τῆς Κεφαλληνίας οἰκογένειαν. Ἐσπούδασεν εἰς τὴν Κέρκυραν, κατόπιν εἰς τὴν Πίσσαν τῆς Ἰταλίας, καὶ τέλος εἰς τὸ Παρίσι, ὅθεν ἐπέστρεψεν εἰς τὴν πατρίδα τοῦ δικηγόρος τὸ 1839. Ἀλλὰ τὸ ἐπαγγελματὴν δὲν τὸν εὐκλεε καὶ τὸ ἄφισε, διὰ νὰ καλλιερῇ ἰσχυρὰ τὰ κτήματά τοῦ καὶ νὰ καταγίνεται εἰς τὰ γράμματα. Νεώτατος, εἶχε ἀρχίσῃ νὰ γράφῃ ποιήματα, λυρικά καὶ εὐτραπέλα ἢ σατυρικά. Ἐκτὸς τῶν ἐμμέτρων, μεταξύ τῶν ὁποίων ἐξέχει τὸ «Ληζοῦρι», ἔγραψε καὶ διάφορα πεζά, τὰ κυριώτερα τῶν ὁποίων εἶνε τὰ «Μυστήρια τῆς Κεφαλλονίας» καὶ «Οἱ ἄνθρωποι Χαρακτῆρες», ἐξέδωκε δὲ ἐπὶ τινα ἔτη καὶ τὸν περίφημον «Λύχνον», ἐφημερίδα. Τὰ συγγράμματα τοῦ τῷ ἐπτοίχισαν πολλὰς καταδιώξεις καὶ μεγάλας περικοπὰς. Οἱ ἔχθροί τοῦ μάλιστα ἐνήργησαν νὰ φορηθῇ καὶ ἀπὸ τὴν Ἱερὰν Σύνοδον, ὡς ἐμπαίζων τὴν Θρησκείαν, ἐνῶ ὁ ποιητὴς ἐπολεμοῦσε μόνον τὰς θρησκευτικὰς καὶ κοινωνικὰς προλήψεις τοῦ τόπου τοῦ καὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ. Τοῦτο ἀνεγνωρίσθη ἐπιτέλους καὶ ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἔλυσε τὸν ἀφορισμὸν τῆς. Γέρον τιμώμενος καὶ ἀγαπώμενος, φημισμένος καὶ ἐνδοξος, ὁ Λασκαράτος ἀπέθανεν εἰς τὸ Ἀργοστόλι τὸ 1901.

Ὁ Λασκαράτος ἦτο ποιητής, κυρίως σατυρικός, μετὰ πολλὴν δύναμιν, ἰδιορρυθμίαν καὶ χάριν. Ἦτο ἐπίσης ἕνας κοινωνικός φιλόσοφος καὶ παρατηρητὴς μετὰ ὅλῃ βλέμμα καὶ μετὰ πολὺ γενικὰς ἀντιλήψεις. Ἦτο ἀκόμη ἕνας ἀνθρωπιστὴς ἰδεῶν ἀτρόμητος, σταθερός, ἀψηφῶν τὰ πάντα, χάριν τοῦ κοινῆς φωτισμοῦ καὶ τῆς ἐπικρατήσεως τῆς ἀληθείας. Ἦτο τέλος ἕνας ἀνθρώπος ἐνάρετος, τίμιος καθ' ὅλην τὴν σημασίαν τῆς λέξεως, λευκός, ἀσπιλος, τύπος οἰκονομάρχου καὶ πολιτοῦ. Δι' αὐτὸν εἶχε τὸ θάρρος νὰ φωνάξῃ εἰς τοὺς ἐχθρούς τοῦ, μετὰ τὸ μέτωπον ὑψηλόν: «Γενῆτε τίμοι ὡς καὶ μένα, καὶ τότε τὰ φτιάνουμε».

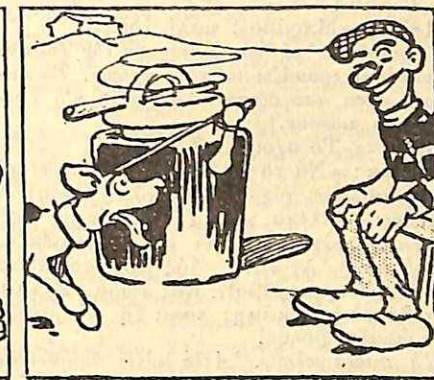
ΠΩΣ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΖΕΙ ΤΟ ΓΙΑΤΣΟ ΤΟΥ Ο ΚΥΡ-ΜΑΘΙΟΣ

Μετὰ τῆς πρώτης ἔξσεως τῆς ἀνοίξεως, ὁ κύρ-Μαθίος ἐπίασε τὴν παλιά του τέχνη. Κατασκευάζει γιάτσο (παγωτὸ) καὶ τὸ πωλᾷ στοὺς δρόμους μιὰ πεντάρα τὸ κουτάκι. Κουράζεται ὁμως νὰ γυρίξῃ μόνον τοὺς παγωτιέρας καὶ δὲν ἔχει ὁ πτωχὸς οὔτε ἀπλό, οὔτε ἡλεκτρισμὸν στὴ διάθεσί τοῦ. Ἐχει ὁμως ἕνα σκύλο, ἀριε-

τὰ πεινασμένο, ἔνεκα ὁ ἀποκλεισμός, κ' ἕνα κόκκαλο ἀπὸ μπουτι, ποῦ τοῦ τὸ χάρισε ὁ γείτονας χασάπης. Τί σοφίζεται λοιπόν; Ζεβεῖ τὸν σκύλο στὴ μηχανή του, δίνει καὶ τὸ κόκκαλο ἐκεῖ στὸ δοχεῖο ποῦ γυρίζει. Ὁ πειναλὸς σκύλος δορμὶ νάρπάξῃ τὸ κόκκαλο, ἀλλὰ βάζει σὲ κίνησιν τὴ μηχανή καὶ τὸ κόκκαλο τοῦ φεύγει. Ὁ σκύλος τὸ κυνηγᾷ,

τὸ κόκκαλο γυρίσει, καὶ αὐτὸ ἐξακολουθεῖ ὡς ὅπου πηθεῖ τὸ γιάτσο. Κι' ὁ κύρ-Μαθίος ἐξεκούραστος, βγαίνει στοὺς δρόμους νὰ τὸ πωλήσῃ. Ἡ ἀλήθεια ὁμως εἶνε, ὅτι τὸ βράδυ, μοιράζεται μετὰ τὸν σκύλο τὸ φαί ποῦ ἀγοράζει μετὰ τὰ κέρδη τοῦ.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΕΥΝΟΣ

Ἡ καρδιά μου.

[Ἀπὸ τὰ Λυρικά τοῦ Λασκαράτου]

Ὅντις εἶμαι στὸν κάμπο μοναχός μου, ἔχω μιὰ συντροφιά τῆς ὁρεξιάς μου, Συντροφιά τὴν καλλίτερη τοῦ κόσμου: ἔχω τὴ συντροφίαν τῆς Καρδιάς μου. Καρδοῦλα μου πιστὴ συντροφισσά μου, Ποῦ δὲ δίνει ὑποψίες τῆς φαντασίας μου, Ποῦ δὲ χολοταράζει τὰντερά μου, Καὶ ποῦν ὅλη γιὰ μετὰ ὅλη δική μου, Δικὴ μου σάν μπορεῖ νὰνὲ ἡ Καρδιά μου. Πόσες φορές κ' ἐκείνη κλαίει μαζί μου, Μὲ πίκρα ἀληθινή τὸ ριζικὸ μου! Μὰ ἐκείνη ἡ πίκρα εἶν' εὐχαρίστησί μου, Κ' εὐθὺς παρηγοριέμαι ἀνάμεσός μου. Ρίγγω τὸ βλέμμα γύρω, στὴς δουλειές μου Κ' ἐδῶ βλέπω ἕνα φύτεμα δικό μου, Τὸν κόπο μου, τῆς ἐγγοίης κ' ἰδρωτὸς μου Πιάνω τότε τὰ στέδια καί, ὁ θεέ μου! Πόσες ποῦν ἡ εὐχαρίστησές μου! Καὶ λέω στὴ χώρα νὰ μὴν πάω ποτέ μου.

Ἀποσπάσματα ἀπὸ Σατυρικά.

Ὁ Μοῦσα, στὸν αἰῶνα ποῦ βρεθήκαμε, Ἡ κύττα γιὰ παρόδες, ἡ χαήκαμε!

Καὶ γεμίζουν ὅλ' οἱ δρόμοι ὑποκριτάδες Ὅπου μετὰ θαυμαστὴν ἀδιαφορίαν, Ἀποκαλοῦνται ἐνάρετοι ἀφεντάδες, Ἀφεντάδες μετὰ ἀγάπῃ κ' εὐπλαχνία. Ἐκεῖνοι οἱ ἴδιοι, ποῦ στὴν κάμαρά τους, Γδύνουν τὸ χωριάτι καὶ τὸ γείτονά τους!

Ἐγὼ ὁμως δὲν τὸ παίρνω στὴν ψυχὴ μου Πῶς κ' ἡ Εὐα εἶχε ἀντικλεῖδι κ' ἐτρύ-
[ποῦλενε. (*)]

Τὸ λὲν οἱ ἱστορικοὶ μας, ἀκροατὴ μου, Κι' ἔλεγε πῶς ὁ Διάβολος τὴ συμβούλευε Καὶ πῶς μετατρεμμένους εἰσεφείδι Τῆς ἐπῆγε μιὰ μέρα τὸ ἀντικλεῖδι.

Βέβαια, ποῦ εἶπει ἀπὸ τόσους αἰῶνες Ὅπου ἐπιδίωκτο ὁ Κόσμος, δὲ μπορεῖ Νὰ γνωρίζουμε ἂν εἶνε ἀπατεῶνες Ἡ ἂ λένε τὴν ἀλήθειαν οἱ ἱστορικοί. Μὰ, ἀπὸ τῆς τωρινῆς γυναικὸς κρίνει Κανείς, ἀπάνω-κάτω, καὶ γιὰ κείνη.

(*) Ἐκλεβε τὰ λεπτὰ τοῦ Ἀδάμ.

ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΑΚΟΜΗ ΝΕΡΑΤΙΔΕΣ; Παιδικὸς Διάλογος

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΔΕΛΕΣ, 9 χρονῶν.

ΔΙΑΙΚΑ, 7 χρονῶν.

Η ΜΑΜΜΑ.

ΤΟΜΜΥ, τὸ χαριτωμένο σκυλάκι τῆς μαμ-
μᾶς καὶ τὸ ἀγαπητότερον παιχιδί τῶν παιδιῶν.

Ὁ διάλογος γίνεταί 'ς ἕνα παιδικὸ δωμά-
τιο, λυγρὸ ἀκατάστατο. Παιχνίδια σκορπι-
σμένα ἐδῶ κ' ἐκεῖ. Ὁ Δελες στήνῃ ἕνα μι-
κρὸ σιδερόδρομο, μετὰ «καταστροφάς». Ἡ Λι-
λικά καθεστὰ στὴν πολυθρόνισσά της σκεπτική.

Δελες:—Δελε!...Δελε!...Εἰ!...Θὰ μοῦ
πῆς λοιπόν; Σ' ἐρώτησα ἂν ὑπάρχουν
ἀκόμη Νερατίδες. Τί λὲς εσύ;

Δελες:—Ἄν εἶνε νὰ μοῦ κἀνὲς τέτοιας
ἐρωτήσεως, καλλίτερα νὰ μὰφινῃς ἡσυχία...
ἔχω τώρα δουλειά. Καὶ δουλειά πολὺ
δύσκολη. Αὐτὸς ὁ σιδερόδρομος θέλει προ-
σοχή... Ἐ, Τόμμι! καθήσε φρόνιμα. Τώρα,
τώρα θὰ παίξῃς. Θὰ σὲ βάλω 'ς ἕνα βα-
γόνι καὶ θὰ εἶσαι ὁ ἐπιβάτης. Θὰ μπορέ-
σης ὁμως νὰ περάσῃς ἀπὸ τὰ τουννελ...
Κολά, βγάξω τὴ στέγη καὶ χωρεῖς στὰ βα-
γόνια! τὰ τουννελ ὁμως!...

Δελες:—Ἐλα λοιπόν, Δελε!...Ἡς μου!

Δελες:—Ὅψ!...ἄφισέ με, ἀγόρη!

Δελες:—Ὅχι, Δελε, θέλω νὰ μοῦ πῆς..

Δελες:—Ἐ, μὰ εἶσαι ἀνυπόφορη! Τί
ἐπιμονή!...Λοιπὸν ὄχι! ὄχι! Δὲν ὑπάρχουν
πιά Νερατίδες, τελείωσε!

Δελες:—Ἄ! (Συλλογίζεται λίγες στιγμῆς.)
Τότε λοιπόν...εἶνε κατὰ τί, ποῦ δὲν τὸ κα-
ταβαλῶν.

Δελες:—Πῶς τῶπαδες!...Καὶ τ' εἶνε
πάλι αὐτὸ ποῦ δὲν καταβαλῶνεις;

Δελες:—Νά, χθὲς πῆγαμε στὸν Κινη-
ματογράφο. Κ' εἶδαμε πολὺ ὥρατα πράγ-
ματα. Ἀλήθεια, Δελε!

Δελες:—Ναί, δὲν ἦταν ὄσχημα. Ἐκεῖνο
μάλιστα τὸ κυνηγὶ τῶν λεονταριῶν... Ἄ,
ἦτον ἐντακτο!

Δελες:—Ἐμένα μᾶρεσε περισσότερο
ἡ ἱστορία τῆς μικροῦλας ὀρφανῆς, ποῦ
τὴν ἐπροστάτευε ἡ καλὴ ἑκατὴ Νερατίδα.
Θυμιάει; Βλέπαμε καὶε τόσο τὴ Νερατίδα
νὰ περπατῇ στὸν ἀέρα. Τίποτε δὲν τὴν
κρατοῦσε, ἀπὸ πούθεν! δὲν πιάγουνταν

κι' οὔτε εἶχε φτερά, σάν τὰ πουλιά. Ἐ...
Δελες:—Καὶ γι' αὐτὸ ρωτᾷς ἂν ὑπάρ-
χουν ἀκόμη Νερατίδες;

Δελες:—Γι' αὐτὸ βέβαια!...Ἐγὼ, ἀπὸ
χθὲς, εἶμαι βεβαία πῶς ὑπάρχουν.

Δελες, ἀφίνε τὸν σιδερόδρομο καὶ στέκε-
ται μπροστὰ στὴν ἀδελφὴν τοῦ:—Ἄ, μὰ!
ἔχεις λάθος.

Δελες:—Μὰ στάσου νὰ ἰδῇς! Ἐγὼ
ρώτησα τὸ μπαμπά τί εἶνε ὁ Κινηματο-
γράφος. Καὶ μοῦ εἶπε πῶς εἶνε φωτογρα-
φίες, ποῦ περνοῦν ἀπὸ τὰσπορο πανὶ ποῦ
βλέπουμε, ἢ μιὰ κατόπι στὴν ἄλλη, πολὺ-
πολὺ γρήγορα. Δὲν εἶνε ἀλήθεια αὐτὸ;

Δελες:—Ὅσο γι' αὐτὸ, ναί.

Δελες:—Πολὺ καλά! Ἡ φωτογραφί-
ες ὁμως εἶνε πράγματα ἀληθινὰ, πράγματα
ποῦ ὑπάρχουν. Ἐγὼ, ἐσύ, ἡ μαμμά, οἱ ἄνθρω-
ποι ὅλοι. Ἀμα βλέπῃ κανεὶς ἐκεῖ μιὰ
κυρία νὰ περπατῇ στὸν ἀέρα, θὰ πῇ πῶς
αὐτὸ ἔχεινε. Ἀλλὰ οὔτε σύ, οὔτε ἐγὼ, οὔτε
ἡ μαμμά δὲν μπορούμε νὰ περπατήσουμε
στὸν ἀέρα. Θὰ πῇ λοιπὸν πῶς φωτογράφη-
σαν ἐκεῖ μιὰ Νερατίδα.

Δελες, μετὰ γέλια:—Ὅχι, Δελες, δὲν εἶν'
αὐτὸ! Μὰ πῶς μπορούμε νὰ φαντασθῇς
μιὰ Νερατίδα, νὰ πηγαῖνι στὸ φωτογράφο
νὰ κάμῃ τὴν φωτογραφία τῆς;

Δελες:—Μὰ δὲ θὰ πῆγε αὐτὴ. Θὰ τὴν
πῆραν καθὼς πετοῦσε.

Δελες:—Ἀλλὰ ἀνοησία!

Δελες:—Μὰ καλά. Ἐσύ λοιπὸν τί νο-
μίζεις; Πῶς γίνεταί αὐτὸ;

Δελες, στενοχωρημένος:—Ἄ, δὲν ξέρω...
δὲν ἐσκέφθηκα...Βέβαια, κάποια κυρία θὰ
βύζουν... (Ἐξέρχεται.) Ἄ γαί! τώρα τὸ θυ-
μήθηκα. Ὁ μπαμπὰς εἶπε μιὰ μέρα, ὅτι
κρεμοῦν τοὺς ἀνθρώπους μετὰ σχοινί, τοὺς
ἀναβροκατεβάσουν καὶ εἰσι φαίνεται πῶς
περπατοῦν στὸν ἀέρα. Νομίζω πῶς αὐτὸ
κάνουν κάποιοι καὶ στὸ θέατρο.

Δελες:—Ἄ, μὰ!...Δὲν τὸ παραδέχο-
μαι ἐγὼ! Καὶ πρῶτα-πρῶτα, στὴ φωτο-
γραφία θάβγαζαν καὶ τὰ σχοινιά. Ἐπειτα,
οἱ ἄνθρωποι θὰ κοινομεσιάζονταν, ἂν
τοὺς κρεμοῦσαν ἐστὶ ὅπως λές!...

Δελες:—Καθόλου! Ἄ, νὰ ἰσά-ἰσα ἕνα
σχοινί. Στάσου νὰ σὲ δέσω, νὰ ναιβῶ σὲ μιὰ
καρέκλα καὶ νὰ σὲ σηκώσω. Θέλεις; Θὰ
γίνῃς Νερατίδα.

Δελες:—Ὅχι, ὄχι, εὐχαριστῶ!...Κι' ἂν
κοπῇ τὸ σχοινί;...Δὲ θέλω!

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά επιθυμοῦν νάνταλλά-
ξουν—τὸ Θαλασσοπούλι (0) μετ' Ἀλέξανδρον
τὸν Μακεδόνα.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους
της: Ἀσπρον Κόρακαν (ἔτσι εἶπαμε; αὐτὸ
τὸ ποίημα τὸ ἐδημοσίευσεν ἀπὸ 35 ἐτῶν!)
Νεαρὸν Ἰππότην (χαίρω ποὺ εὐχαριστή-
θης διότι σὲ διώρθωσα· αὐτὸ σημαίνει ὅτι
θὰ μάθης καὶ θὰ προσδεύσης.) Ἦρωα τοῦ
Σουλίου (μὰ ἐσεῖς οἱ μικρότεροι ἔχετε τὴν
Βιβλιοθήκη σας: εἰν οἱ τόμοι καὶ τὰ
βιβλία τῆς Διαπλάσεως;) Θαλασσοπούλι
(εὐχαριστῶ καὶ περιμένω) Ἐφρηβον Ἐρ-
μῆν (θὰ δημοσιεύσῃ γρήγορα· σιγά-σιγά
θὰ συνηθίσῃ καὶ θὰ στέλλῃς περισσότερα.)
Θαλασσοπούλι τοῦ Στόλου (βεβαίως δὲν πα-
ραλαμβάνω τὰς ἐπιστολάς σου θὲν θέλουν πρό-
σθετον τέλος· γι' αὐτὸ πρέπει νὰ τὰς συ-
γίζετε εἰς τὸ ταχυδρομεῖον καὶ νὰ βάζετε
τὸ γραμματόσημον ποὺ χρειάζεται.) Να-
τάκι τῆς Δήμον (περαστικά· πολὺ λυπή-
θηκα· πῶς εἶσαι τώρα;) Μπομπότα (γιατί;
πολὺ νόστιμο! δὲν χρειάζονται ὅλο σο-
βαρά.) Νικ. Χ. Β. (ἔχει καλῶς.) Κ. Ἀντ.
Κρ. (ὄχι δὲν σὲ παρεξήγησα, γιατί ἤξερά
ὅτι εἴχατε διαγωνισμοὺς· συνεμορφώθη.)
Δ. Ἰωάν. (χαίρω πολὺ· Πνευματικὰς Ἀ-
σκήσεις νὰ μοῦ στείλῃς, ὅταν ἰδῇς τὴν
σχετικὴν Προκήρυξιν.) Διάν, Νατάκι τῶν
Σπετσῶν, Ναπολέοντα Α', Τραχουδὶ τῆς Λευ-
τεριάς, Μυγκέ, Ἰούλιον Καίσαρα κτλ. κτλ.
Μεγάλην Ἑλλάδα, Θερσίμβον τοῦ Δικαίου
(ἔστειλα, εὐχαριστῶ).

Διάττοντα Ἀστέρα, Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες,
Ξανθὴν Πριγκιποπούλαν (ἔλαβα, εὐχαρι-
στῶ.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 27ην
Μαρτίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΡΟΜΘΕΥΘΗΤΕ τόμους τῆς Δια-
πλάσεως καὶ τῆς Βιβλιοθήκης διὰ
νὰ περνάτε ὥρα καὶ τὰς ὥρας σας.

ΝΕΟΣ Τιμοκατάλογος

Καταργῶν πάντα προηγούμενον

23 ΤΟΜΟΙ 23

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ
ΤΗΣ Β' ΠΕΡΙΟΔΟΥ (1894—1916)

3 Τόμοι: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896
ἕκαστος ἄδ. δρ. 3—Χρυσὸδ. δ. 6.

9 Τόμοι: τῶν ἐτῶν 1897 ἕως 1905
ἕκαστος ἄδ. δ. 7—Χρυσὸδ. δ. 10.

11 Τόμοι: τῶν ἐτῶν 1906 ἕως 1916.
ἕκαστος ἄδ. δρ. 8.—Χρυσ. δ. 11.

Αἱ ἄνω τιμαὶ εἶνε διὰ τοὺς παραλα-
βόντας τοὺς τόμους ἐκ τοῦ
Γραφείου μας. Οἱ παραγγέλλοντες νὰ
σταλῶν ταχυδρομικῶς, πρέπει νὰ
προσθέτουν διὰ ταχυδρομικὰ τέλη ἐ-
κάστον τόμον λεπτὰ 50 διὰ τὸ Ἐσω-
τερικὸν καὶ δρ. 1,50 διὰ τὸ Ἐξω-
τερικόν.

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ τοῦ τόμου τῆς Διαπλά-
σεως τοῦ 1916, κόκκινα
με χρυσὰ γράμματα, δι' ὅσους θέλουν νὰ
χρυσοδέσουν τὰ φυλλάδιά των εἰς τόμον,
εἶνε ἡδὴ **ΕΤΟΙΜΑ** καὶ πωλοῦνται εἰς τὸ
Γραφεῖόν μας. Στέλλονται δὲ καὶ τα-
χυδρομικῶς πρὸς τοὺς ἐμβάζοντας τὸ ἀν-
τίτιμον, δραχμὰς 2.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Ἀρχὴ τοῦ νέου 164ου Διαγωνισμοῦ Ἀν-
σεων, Ἀπριλίου—Ἰουλίου.

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 25ης Ἰουνίου.

227. Λεξιγράφος

Τὸ πρῶτον, τοῦ Πριάμου
Κάποιον υἱὸν ἔηλο.
Καὶ συγγενεῖς εἰν' ἅλλο,
Κάθε πατρός, στενοί.
Πρωτεύονσα δὲ τ' ἔθλον
Μεγὰλῃ καὶ κλεινῇ.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πατρίδος τῶν Ἡρώων

228. Στοιχειόγραφος

Νῆσος εἶμαι τοῦ Αἰγαίου.
Τὰ φωνήεντα ἂν μὴ λῶξῃς,
Εἰς τὴν Ἀφρικὴν ἀμέσως,
Μίαν χώραν θὰ κυτᾶξῃς.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ξανθῆς Πριγκιποπούλας

229. Μεταγραμματισμός

Ἀπὸ νῆσον τῆς Ἑλλάδος,
Ἄν ὁ λύτης ἴδωτα βγάλλῃ
Κ' εἰς τὴν θέσι τοῦ Ρῶ βάλλῃ,
Μία χώρα εἰς τὸν Αἶμον
Ξακουμένη θὰ προσάλλῃ.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Αἰσθηματοῦ τῆς Πατρίδος

230. Μωσαϊκόν

Ἀδάμ, Εὐὰ καὶ Λάβ,
Πάπια, Χίνα καὶ Πηλός,
Σοὺ δανείζουν ἀπὸ ἑνα,
Γιὰ νὰ γράψῃς μετὰ τὴν πέννα.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀλκί

231. Ταῦ

+ + + + = Νῆσος τῶν Κυκλάδων
* * + * = Νῆσος τῶν Κυκλάδων
* * + * = Πόλις τῆς Ἑλλάδος
* * + * = Ἀἰσθημα χριστιανικόν.
* * + * = Μήτηρ μυθικοῦ ἥρωος.
* * + * = Ἀρχαῖος ναύαρχος.
* * + * = Πόλις τῆς Μ. Ἀσίας.

Ἡ κάθετος πόλις τῆς Ἰταλίας.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σκλαβωμένης Ἑλληνοπούλας

232. Αἰσθητικὴ διὰ λέξεων

Θεά—μέλος τοῦ προσώπου—φωτῆν + (Ἐπί-
θετον—ἀντωνυμία—) μετοχή + (Ἐπαρχία τῆς
Μ. Ἀσίας—τρωακικόν—) ἄνθη.

Ἀθροισμα ὑπολοίπων: Κράτος τῆς Ἀσίας.

Ἐστάλη ὑπὸ Βασιλείου τοῦ Βουλγαροκτόνου

233—237. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν
κάτωθι λέξεων, δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ
αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶν, ἀνεῦ ἀναγραμματισμοῦ,
ἄλλαι τόσαι λέξεις:

ἄμμος, ἔκτος, Παῦλος, χοῦς, ἄπορος.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ναυτάκι τῆς Καβάλλας

238. Ἀκροστιχίς

Τάχρκα τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων ἀπο-
τελοῦν γεωμετρικὸν σχῆμα.

1, Φύλαξ τοῦ Ἀδου· 2, Εὐόσμον ἄνθος· 3,
Κράτος βλκτανικόν· 4, Ἀρχαῖοτατος μουσικὸς·
5, Ἐνδοσθίον.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Νυκτολούλουδο

239. Ἑλλισοσύμφωνον

ι - ευουι - αι - υυυι - ο - α - υο - ιι

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ναυτάκι τῶν Σπετσῶν

240. Γρόφος

Τ Μαγικὸν Τ
+ Βουλὰι Τ ἡδ' Τ Ἀμμορικόν Τ
V M T T ἡδ' Τ Ὄρνικόν Τ
T T Ἀγγλικόν Τ
T T Ἀττικόν Τ

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνα

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μετ' ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν
λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας λεπτὰς
μόνον· μετὰ ἡ ἀπλὰ στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ
μετὰ ἡ ἀπλὰ τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος δρὸς
15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 15 πλη-
ροῦνται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωριστὸς στί-
χος, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μετὰ ἀπλὰ ἡ
παχέα ἢ ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογί-
ζεται ὡς 8 λέξεις ἀπλὰ. —Αἱ μὴ συνοδευόμενα
ὑπὸ τῶν ἀντίτιμου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται.]

[IZ—67]

Ερσην Βαρκοῦλα, σοὺ εἶχομαι καλὸν Πά-
σχα καὶ σ' ἐρωτῶ ἂν δέξῃσαι ἀλληλογραφίαν
μέσω Διαπλάσεως. —Μυγκέ.

[IZ—68]

Γέα, πρὸ πολλοῦ στεροῦμαι ἐπιστολῆς σου,
οὔτε τὰ Μ. Μυστικά σου ἔλαβα. Διατί; Μή-
πως ἐλησμόνησες τὴν Φλόρα σου;

Τρελλή Κορφιοπούλα

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ
ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλάδιον
ἐλήφθησαν ἀπὸ 22—28 Μαρτίου

ΑΘΗΝΩΝ: Κ. Α. Κροντηρὰς, Χωρὶς ὑπο-
γραφήν, Στ. Π. Νικολαΐδης, Επ. Μ. Σακελλα-
ρόπουλος, Μ. Η. Συνοδινός, Π. Π. Δελγιάν-
νης, Σ. Νικολαΐδης, Γρ. Ἀλεξάνδρης, Σοφία Κι-
νάτου, Δ. Χατζόπουλος, Α. Ν. Θ. Κλαδάς, Π.
Π. Καρανίκας, Ἐρμῆς Β. Βερόπου-
λος, Γ. Θ. Τράστας, Μαρία Ι. Καταμάκα,
Ν. Εμ. Παπαμανώλης, Κ. Ν. Χρυσόπουλος,
Γερμανόπουλος, Γ. Ε. Ὀλσεν, Ἄννα Καχυμάνη,
Θ. Ηλ. Φουστάνος, Εμ. Ι. Σέρβης, Ἐλένη Ἡ-
ρίτη, Καλλικάντζαρος, Θ. Α. Κολοβός, Ἑλλη-
νόπουλος, Ἰωάννα Θ. Μάρκα, Ὀδοιπόρος, Ἀγ.
Α. Βασιλῶντης, Ζωή Ἡρίτη, Ν. Βαρέσης.

ΑΓΙΟΥ ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΥ: Αρ. Ν. Παπαδημη-
τρίου, [δίσ]

ΑΜΑΛΙΑΔΟΣ: Σοφία Ν. Παπαντωνοπούλου,
ΑΣΑΝΑΓΑ: Ἰωάν. Π. Σταθόπουλος,
ΒΟΛΟΥ: Κατίνα Γ. Γιαννακοπούλου, Κ. Γ.
Παπαγεωργίου, Απ. Ζυγολώτης, Δ. Γαμβέτας,
Δ. Παπαγεωργίου, Αντ. Ι. Καμνηλάκης, Π. Γ.
Βασιλείου, Δ. Θ. Θεοδορίδης, Κ. Γαντζόπουλος.

ΓΥΘΕΙΟΥ: Δ. Καραμάτος.

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Ηλ. Κοφίνας, Ροβέρτ. Κοέν,

Σαμπιθὰί Μάτσας.

ΚΑΛΑΜΩΝ: Π. Μουκάνος,

ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Β. Π. Ρότσιος, Π. Ν. Παπανυ-
ριάκου, Κ. Γ. Κομπλής.

ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Μ. Ν. Γιαννιτάκης, Μπομπότα,

Στ. Κ. Δελικιώτης, Δαρνοσταφῆς Βασιλεῦς.

ΛΑΥΡΕΙΟΥ: Ναυτοπούλου, Αικατερίνη Α.

Γρίνη, Λαυρεωτικὴ Σφίγγ.

ΛΕΩΝΙΔΕΩΝ: Ἐλένη Τσουμάκη.

ΛΙΓΟΥΔΙΣΤΗΣ: Διονυσία Εὐστ. Χαχῆ.

ΜΕΣΣΗΝΗΣ: Γ. Ἀρ. Σταυροπούλου.

ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ: Γ. Σ. Καμπέτας.

ΠΑΤΡΩΝ: Α. Ι. Λαγωνάννης, Γ. Γ. Μα-
κρίτος, Ἰωάννη Χαλαλῆ, Θ. Γεωργόπουλος,

Κ. Γ. Αναγνωστόπουλος, Μεν. Α. Σινάνος.

Ἑλληνικὴ Γῆ: Λεὼς Π. Νικολόπουλος, Ἀλ.

Πλατυμέσης, Ἀλεξάνδρα Πλατυμέση, Ἑλλη Πα-
παλοχρυσίου.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Θ. Α. Σακελλαρόπουλος, Στ. Α.

Σιμωνάς, Α. Γ. Ζαββανός, Στ. Ι. Σαφάρικας,

Στρε. Μανωλόπουλος.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς
τὴν Κληροῦδα καὶ ἐκλογίσθησαν οἱ ἐξῆς τρεῖς:

ΣΟΦΙΑ ΚΙΝΑΤΟΥ ἐν Ἀθήναις, **ΚΩΝΣΤΑΝ.**

Γ. ΚΟΥΜΠΗΣ ἐν Κορίνθῳ καὶ **ΜΕΝΕΛΑΟΣ**

Α. ΣΙΝΑΝΟΣ ἐν Πάτραις οἱ ὅποιοι ἐνεργήσαν
διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Μαΐου.

Ὅλας τὰς τυπογραφικὰς σας ἐργα-
σίας εἰς τὸ Τυπογραφεῖον

ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΠΛΑΖΟΥΔΑΚΗ

3 Ἐνδριπιδου 3, Ἀθήναι

Πλουσία συλλογὴ στοιχείων καὶ
κοσμημάτων

Μηχανήματα τελειότατα

Τιμαὶ εἰλικρινεῖς